

Οι ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ της κοινωνικής υποταγής αρνήθηκαν τη διοργάνωση απεργίας ενάντια στο σφαγιαστικό μεσοπρόθεσμο. Αλλά δυστυχώς ούτε το ΠΑΜΕ, ούτε το ΜΕΤΑ υποστήριξαν το αίτημα για απεργία, που έθεσαν οι δυνάμεις του ταξικού εργατικού κινήματος.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προχώρησε την Πέμπτη 14 Ιούνη στην ψήφιση των νέων προαπαιτούμενων της 4ης αξιολόγησης και το μεσοπρόθεσμο. Το μνημονιακό αυτό πακέτο ψηφίστηκε χωρίς καν μια 24ωρη απεργία που να δηλώνει την ριζική πολιτική αντίθεση των εργαζόμενων στην πολιτική αυτή. Στην 3η αξιολόγηση, όπου περιλαμβανόταν και η ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας για τα πρωτοβάθμια σωματεία το Γενάρη του 2018, ο εργοδοτικός συνδικαλισμός ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ εγκαινίασε την τακτική της μη απεργίας. Η ΓΣΕΕ κάλεσε ένα απογευματινό συλλαλητήριο και η ΑΔΕΔΥ μια στάση εργασίας!

Οι ταξικές δυνάμεις, παρά και ενάντια στην θέληση των ΓΣΕΕ -ΑΔΕΔΥ, προχώρησαν στις 12 Γενάρη σε 24ωρη απεργία, δείχνοντας έναν άλλο δρόμο για το εργατικό κίνημα. Τώρα, ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός μεθόδευσε μια τακτική πλήρους παροπλισμού του εργατικού κινήματος. Συγκρότησε την κοινωνική συμμαχία και προσδιόρισε απεργία (30/ 5) τέτοια που να μην θίγει τη μνημονιακή πολιτική — αντίθετα υιοθέτησε τα αιτήματα του κεφαλαίου. Η επιλογή, αφενός, να προκηρύξει απεργία, ενώ εκτιμούσε ότι «οι απεργίες είναι ξεπερασμένες» και, αφετέρου, να την μετατοπίσει στις 30 Μάη, 15 μέρες πριν από την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου, είχε στόχο την παρεμπόδιση κήρυξης απεργίας ενάντια στην ψήφιση των μέτρων.

Όμως τόσο το ΠΑΜΕ, η ΛΑΕ και άλλες αριστερές δυνάμεις ενώ υπεράσπισαν την απεργία στις 30 Μάη (ισχυριζόμενοι τάχα, ότι της αλλάζουν χαρακτήρα) αρνήθηκαν κάθε προσπάθεια για κήρυξη απεργίας ενάντια στην ψήφιση του μεσοπρόθεσμου.

Το ΠΑΜΕ μετά τις 30 Μάη σπεύδει πρώτο να ανακοινώσει απογευματινά συλλαλητήρια σε όλη τη χώρα τη μέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου, θέλοντας έτσι να κλείσει κάθε συζήτηση για απεργία ή ακόμα και στάση εργασίας. Προσαρμόστηκε έτσι στο σχέδιο του εργοδοτικού-κυβερνητικού συνδικαλισμού. Σε τι διαφέρει αλήθεια η στάση αυτή από το σχέδιο της ΓΣΕΕ; Γιατί το ΠΑΜΕ δεν ακολούθησε την στάση που είχε στις 12 Γενάρη, όταν κόντρα στη συνειδητή αφλογιστία της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ απέναντι στην 3η αξιολόγηση, κάλεσε σε απεργία;

Μόνο οι δυνάμεις των Παρεμβάσεων στο δημόσιο, της Αγωνιστικής Ταξικής Ενότητας (ΑΤΕ) στο ΕΚΑ και η πρωτοβουλία των περίπου 300 συνδικαλιστών από δημόσιο και ιδιωτικό τομέα έβαλαν το ζήτημα για την οργάνωση απεργίας από τα κάτω ενάντια στην ψήφιση του μεσοπρόθεσμου. Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ δεν υποστήριξαν πουθενά την πρόταση για οργάνωση απεργίας. Οι Παρεμβάσεις το έθεσαν στην ΕΕ της ΑΔΕΔΥ (31/5 και 11/6) όπου κατέθεσαν πρόταση για απεργία και οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ δεν το στήριξαν.

Αντίστοιχη στάση είχαν στο ΕΚΑ, όταν η ΑΤΕ ζήτησε συνεδρίαση του ΔΣ με πρόταση για 24ωρη. Το ίδιο

έγινε σε μια σειρά σωματεία, όπως στις μεταφορές (Μετρό, ΕΘΕΛ), σε πρωτοβάθμια σωματεία στην εκπαίδευση, στην ΟΕΝΓΕ και σε νοσοκομεία, στην Εθνική Τράπεζα και αλλού. Παντού το ΠΑΜΕ -ακόμα και εκεί που έχει απόλυτες πλειοψηφίες είτε δε στήριξε είτε δεν πρότεινε απεργία- στάθηκε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αντίθετο στην πρόταση για απεργία. Στις περισσότερες πόλεις της περιφέρειας κάλεσε σε απογευματινό συλλαλητήριο, μετά την ψήφιση των μέτρων! Μάλιστα στο Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών Ηρακλείου, έφτασαν στο σημείο να καταψηφίζουν στάση εργασίας, για να καλέσουν σε απογευματινό συλλαλητήριο.

Μετά από όλα αυτά ο Ριζοσπάστης είχε το θράσος να γράψει ότι οι ταξικοί συνδικαλιστές που καλούσαν στην κήρυξη απεργίας ενάντια στα μέτρα, δεν έβαλαν στα σωματεία τους την πρόταση αυτή! Προφανώς για να μην αναγκαστεί να δώσει εξηγήσεις, γιατί παντού όπου μπήκε αυτή η πρόταση δεν στηρίχτηκε από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ.

Το ΜΕΤΑ είχε ταλάντευση και τακτικισμό. Στην ΑΔΕΔΥ πρώτο έθεσε το θέμα της στάσης εργασίας αντί για 24ωρη απεργία. Στην αρχή στήριξε το κείμενο υπογραφών των συνδικαλιστών υπέρ της απεργίας συγκεντρώνοντας 43 υπογραφές, τις οποίες απέσυρε άρον άρον, λίγο πριν τη δημοσίευση του κειμένου -χωρίς καν να ερωτηθούν πολλοί από τους υπογράφοντες- προφασισζόμενο ότι δεν υπάρχει επαρκής χρόνος για να οργανωθεί η απεργία.

Έχουμε μπει σε μια ποιοτικά νέα κατάσταση στο εργατικό κίνημα. Το καθοριστικό για όλες τις δυνάμεις της αριστεράς θα είναι αν θα προσπαθήσουν να ανοίξουν ένα νέο δρόμο οργάνωσης του αγώνα από τα κάτω ξεπερνώντας τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ ή θα συνεχίσουν να προσαρμόζονται στο σχεδιασμό του που στρέφεται ενάντια στα συμφέροντα των εργαζόμενων και διευκολύνει κυβέρνηση-ΕΕ-κεφάλαιο.

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ στις 17 Ιουνίου 2018